

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4998/2024-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Snježani Karlušić, u pravnoj stvari tužitelja Vedrana Vitezice iz Katra, Al Ain Gardens Compound Villa 8b, Doha, OIB: 21051555397, zastupan po punomoćnicima Vinku Adžiću i Ivanu Adžiću, odvjetnicima iz Zagreba, Držićeva 6b, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, zastupan po generalnim punomoćnicima Mateji Vidaković Sertić, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, Trg žrtava fašizma 5, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 29. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja te punomoćnika tužitelja Vinka Adžića, odvjetnika i zamjenika punomoćnika tuženika Azre Ćustović, odvjetnice, 17. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništava odredba Ugovora o kreditu broj: 628-50-3074049, sklopljenog 30. rujna 2005. između tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora i tužitelja Vedrana Vitezice iz Katra, Al Ain Gardens Compound Villa 8b, Doha, OIB: 21051555397, kojim je ugovorena obveza tužitelja da tuženiku plati naknadu za obradu kredita, dakle točka 3. Ugovora u dijelu u kojemu je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti naknadu 3,30% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju Vedranu Vitezici iz Katra, Al Ain Gardens Compound Villa 8b, Doha, OIB: 21051555397, iznos od 794,73 eura (slovima: sedamsto devedeset četiri eura i sedamdeset tri centa) sa zakonskim zateznim kamatama od 6. listopada 2005. do 31. prosinca 2007. po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište u uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po kamatnoj stopi određenoj prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana ne financijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, koje kamatne stope utvrđuje Hrvatska narodna banka, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a

od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, nadoknaditi parnični trošak tužitelju tužitelju Vedranu Vitezici iz Katra, Al Ain Gardens Compound Villa 8b, Doha, OIB: 21051555397 u iznosu 1.425,06 eura (slovima: tisuću četiristo dvadeset pet eura i šest centi) sa zakonskim zateznim kamatama od donošenja presude, 17. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referente stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja te godine, a za drugo polugodište referenta stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referenta stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, u roku 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. iz Zagreba, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 za nadoknadom troškova postupka u iznosu 1.250,00 eura (slovima: tisuću dvjesto pedeset eura).

Obrazloženje

1. U tužbi zaprimljenoj 21. kolovoza 2024. tužitelj navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa tuženikom kao kreditorom 30. rujna 2005. sklopio ugovor o kreditu broj: 628-50-3074049, kojim je tuženik tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu 38.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti isplaćen po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita.

2. Odredbom članka 3. ugovora o kreditu ugovorena je odredba u kojemu je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti naknadu 3,30% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita.

3. Tužitelj je istaknuo da je predmetna odredba čl. 3. nepoštena jer je riječ o odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, Narodne novine, broj: 96/2003), što ima za posljedicu ništavost predmetne odredbe.

4. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu tužbe i tužbeni zahtjev u cijelosti. Iznos sporne naknade točno je i jasno određen u čl. 3. Ugovora o kreditu. Da bi se određena ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom, potrebno je da se kumulativno ispune slijedeći uvjeti: da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, da je odredba i/ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva te naposljetku da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja i da stoga uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Niti jedna od ove tri pretpostavke nije ispunjena, niti je tužitelj ponudio bilo koji dokaz kako bi potvrdio svoje navode iako je teret dokaza na tužitelju. Tuženik smatra da niti jedna od gore navedenih pretpostavki nije ispunjena. Već samim pregledom ugovora

moгуće je zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke - jasna i lako uočljiva odredba. Glede tvrdnje tužitelja da se o predmetnoj odredbi ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, kao što je već više puta navedeno, tužitelj ovu tvrdnju nije potkrijepio niti jednim dokazom. Tuženik smatra da svaki prosječni potrošač je sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi svoje obveze. Tužitelj je iz ugovorne odredbe o obvezi plaćanja naknade koja iznosi određeni postotak od iznosa kredita mogao shvatiti financijske obveze koje za njega proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Plaćanje jednokratne naknade propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao je na njihovu primjenu. Tuženik ne prigovara visini tužbenog zahtjeva, ali osporava osnovanost. Istaknuo je prigovor zastare (list 15-17 spisa).

5. U tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelj traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 3. u dijelu u kojemu je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje kreditoru platiti naknadu 3,30% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita u ugovoru o kreditu 628-50-3074049, sklopljenog 30. rujna 2005. između tužitelja i tuženika te da mu tuženik isplati iznos od 794,73 eura za tzv. ulaznu naknadu sa zakonskim zateznim kamatama od 6. listopada 2005. do isplate, kao i trošak postupka sa kamatama od donošenja presude do isplate (list 1-3 spisa).

6. Među strankama je nesporno: da je tužitelj sa tuženikom sklopio ugovor o kreditu 30. rujna 2005. i visina tužbenog zahtjeva.

7. Među strankama je sporno: je li nastupila zastara i osnovanost tužbenog je li nastupila zastara i osnovanost tužbenog zahtjeva.

---

8. U tijeku postupka pročitana je dokumentaciju u spisu i to: otplatni plan (list 4-8 spisa), ugovor o kreditu broj: 628-50-3074049 od 30. rujna 2005. (list 9-12 spisa) i saslušan je tužitelj na raspravi 29. srpnja 2026. (list 42 spisa).

9. Vrijednost predmeta spora je određena sukladno čl. 37. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08-ispr. i 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP-a) jer tužba tužitelja protiv tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, tako da se vrijednost spora određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a tužbeni zahtjev tužiteljice protiv tuženika obuhvaća jedan zahtjev koji je deklaratorni te drugi koji je kondemnatorni zahtjev, tako da je vrijednost predmeta spora određena u iznosu 2.121,96 eura, a kako je tužitelj označio u tužbi i kako je određeno na pripremnom ročištu 18. rujna 2025. (list 38 spisa).

10. Iz iskaza tužitelja je razvidno da je u vrijeme podizanja kredita radio kao pomorac, te nije obavljao nikakvu gospodarsku niti obrtnu djelatnost. Sredstvima kredita kupio je osobno vozilo za osobne potrebe. Prema čl. 3. st. 1. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003; dalje: ZZP/2003) je propisano da je potrošač: svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz predmetnog ugovora i iskaza tužitelja je razvidno da je predmetni kredit podignut za kupnju osobnog vozila, dakle predmetni ugovor je sklopljen izvan poslovne ili profesionalne djelatnosti korisnika kredita, dakle tužitelj je sklopio kredit za osobne potrebe, te je utvrđeno da je tužitelj potrošač u smislu čl. 3. st. 1. t. 1. ZZP-a.

11. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništavim odredbe 3. ugovora o kreditu kojeg je sklopilo tužitelj sa tuženikom, a kojom odredbom je ugovoreno da je tuženik ovlašten zaračunati naknadu za obradu zahtijeva i odobravanje kredita.

12. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 628-50-3074049 od 30. rujna 2005. kojeg je sklopio tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao kreditorom je razvidno da je tuženik stavio na raspolaganje tužitelju iznos od 38.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti isplaćen po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita u (točka 2. ugovora).

13. Iz iskaza tužitelja je razvidno da su mu rekli da treba platiti naknadu za troškove obrade kredita i da je to takav postupak za dobivanje kredita. Platit je naknadu i ono što je bilo potrebno da bi mogao podići kredit. Banka je radila ugovor i nije mogao utjecati na odredbe ugovora, kredit je bio „uzmi ili ostavi.“

14. Na temelju iskaza tužitelja i čitanja ugovora o kreditu broj: 628-50-3074049 od 30. rujna 2005. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora je razvidno da se radi o standardiziranom (tipskom) ugovoru. Odredbom čl. 142 st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj: 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99; u daljnjem tekstu: ZOO-a) propisano je da su opći uvjeti koje odredi jedan ugovaratelj, bilo da su sadržani u formalnom ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, dopunjuje posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuje kao i ove. Odredbom čl. 46. st. 1. ZOO-a propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, nečinjenju ili trpljenju, a st. 2. istog članka istog Zakona propisano je da ugovorna obveza mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno određiva, dok je u čl. 47. ZOO-a propisano da kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv ugovor je ništav.

15. Odredbom članka 81. st. 1. ZZP-a, propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/2003 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 87. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovora odredba ništetna.

16. Čitanjem ugovora o kreditu broj: 628-50-3074049 od 30. rujna 2005. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora te iskaza tužitelja je utvrđeno da je ugovor unaprijed bio pripremljen od strane kreditora, banke te da se radi o tipičnom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed pripremljenog od strane banke koji korisnik kredita može potpisati ili ne. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtijeva 3,30% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita.

17. Iz iskaza tužitelja je razvidno da je ugovor bio unaprijed pripremljen i sastavljen od strane tuženika, te da u trenutku sklapanja ugovora nije mu objašnjeno koje troškove ima tuženik u vezi postupka odobravanja kredita i osiguranja kredita, a niti struktura tih troškova. Iskaz tužitelja je prihvaćen kao istinit jer je isti životno uvjerljiv i logičan.

18. Ugovor je kreditu je djelomično prilagođen potrebama klijenata, ovdje tužitelja i to samo u dijelovima koje se tiču iznosa kredita, roka otplate i namjene, međutim to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu, kojom se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o situaciji, ali glavni oblik je dalje isti, kao i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti ne bi bio sklopljen.

19. Tužitelj je u smislu čl. 3. ZZP potrošač odnosno fizička osoba koja navedeni ugovor o kreditu nije sklopio u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dakle isti nema pravnih znanja koja su mu potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od tuženika koji je sklapanju predmetnog ugovora pristupio u okviru svoje djelatnosti.

20. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako je u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača prouzročila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašli iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe ugovora nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

21. Odredbom članka 81. st. 1. ZZP/2003 propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. istog članka ZZP/2003 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi i unaprijed sastavljenom ugovoru pojedinačno pregovaralo mora to dokazati (čl. 81. st. 4. ZZP/2003). Nesporno je da odredba koja se odnosi na naplatu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita (čl. 3.) bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojoj odredbi se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojom odredbom je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora. Tuženik prije sklapanja ugovora i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao (razvidno iz iskaza tužitelja) te tuženik nije prezentirao tužitelju koje on točno ima troškove u vezi odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos tih naknada u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži.

22. Budući da je odredba čl. 3. koja se odnosila na naplatu naknade za obradu kredita bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo (razvidno iz iskaza tužitelja i čitanja predmetnog ugovora), niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora; takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca kao drugu ugovornu stranu pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/2003); stoga je došlo do značajnije neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu

potrošača, ovdje tužitelja, a što je u suprotnosti s osnovnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava te je odredba čl. 3. ništava na temelju čl. 103. st. 1. ZOO-a i odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

23. Budući da je odredba čl. 3. ugovora o kreditu od 30. rujna 2005. ništava na temelju čl. 103. st. 1. ZOO-a. Potom u skladu s člankom 103. ZOO-a je obveza svake strane da vrati ono što je primila po osnovi takvog posla, a ako to nije moguće ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništavog ugovora odgovaran je svome suugovaratelju za štetu koji trpi zbog ništavosti ugovora ako ovaj nije znao li prema okolnostima nije morao znati za postojanje ništavosti; stoga tužitelj ima pravo potraživati neosnovano stečeno po predmetnom ugovoru od 30. rujna 2005. zbog ništave odredbe koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kredita (čl. 3.) u iznosu 794,73 eura (točka II. izreke presude) sa zakonskim zateznim kamatama od 6. listopada 2005. do isplate na temelju 210. st. 1. ZOO-a, pa je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

24. Kamate su određene na temelju čl. 214. ZOO-a.

25. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj ono što su primile na temelju ništavog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 103. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništavosti ugovora, počinje teći od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništavost ugovora. Budući da se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da joj tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem ništavih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništavosti spornih odredbi ugovora je razvidno da zastara još nije počela niti teći te je odbijen prigovor zastare kao neosnovan.

26. Odluka o trošku se temelji na čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te vrijednosti predmeta spora u iznosu 2.121,96 eura i zatraženim troškovnicima.

27. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku-odvjetniku i to za sastav tužbe -100 bodova po Tbr. 7/1, sastav podnesaka 1.10.2024. i 23.7.2025. – 200 bodova (2 x 100 bodova) po Tbr. 8/1, zastupanje na ročištima 18.9.2025. i 29.7.2026. – 200 bodova (2 x 100 bodova) po Tbr. 9/1, ukupno 500 bodova po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 138/23), uz vrijednost boda od 2,00 eura i PDV-a (25%) u iznosu 250,00 eura, ukupno 1.250,00 eura.

28. Tužitelju nije priznat trošak pristupa na raspravu 11.2.2026. na temelju čl. 156. ZPP-a.

29. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu 33,84 eura i za presudu u iznosu 141,22 ukupno 175,06 eura.

30. Parnični trošak tužitelja se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku-odvjetniku u iznosu 1.250,00 eura, te troškova sudskih pristojbi 175,06 eura, ukupno 1.425,06 eura koji je iznos dosuđen tužitelju za trošak postupka.

31. Tuženik je odbijen za zatraženi trošak postupka u iznosu 1.250,00 eura jer nije uspio u sporu na temelju čl. 154. st. 1. ZPP-a.

32. Tužitelju su na njegov zahtjev na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, dosuđene zakonske zatezne kamate od donošenja presude do isplate.

Zagreb, 17. rujna 2026.

Sutkinja:
Snježana Karlušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana, s tim da strankama koje su uredno obaviještene o ročištu na kojoj se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje, a stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje rok za žalbu teče od dana primitka presude. Žalba se podnosi pisanim putem ovog suda, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-48ccd**

Kontrolni broj: **0dd8d-72e99-dbc12**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.